

som en Forklaring af, hvorfor Lovforslaget er forelagt saaledes, som det er her, ikke fordi jeg jo ikke ogsaa erkjender, at det kunde have sine betydelige Fordele at følge den Fremgangsmaade, som blev nævnt af det ærede kongevalgte Medlem. — Med Hensyn til Bygningen af Skibe her i Landet er jeg fuldstændig enig med det ærede kongevalgte Medlem i den store Betydning, som det har, fordi derved de største private Skibsbyggerifirmaer kunde sættes i Stand til at have saadanne Arbejdsredskaber, at de kunde være Marinen til Nytte under en Krig. Naar det ærede kongevalgte Medlem selv særligt nævner Torpedobaade og gav Grunde, hvorfor de ogsaa burde bygges her i Landet, vil jeg sige at jeg i saa Henseende er ganske enig med ham i, at det bør forsøges, saa snart Dragsværftet tror sig at være fuldt i Stand dertil, men paa den anden Side veed det ærede kongevalgte Medlem fuldt saa godt som jeg, hvor særlig vanskelig Torpedobaadebygningen er, at den for en stor Del er koncentreret paa visse Firmaer, der have gjort sig dette til en Specialitet, som altsaa udelukkende Arv ud og Arv ind ere beskæftigede efter en stor Maalestok med den Slags Skibsbygninger, og hvor man altsaa kan være temmelig sikker paa, at alle de nyere Forbedringer ere kjendte og blive udførte. Saaledes er det selv i andre Mariner, som have udviklet sig meget med Hensyn til Torpedobaade, dog i hvert Fald Brug at tage en Del af deres Torpedobaade hos saadanne Firmaer og saa benytte disse Baade som Model for, hvad de bygge selv. Jeg vil altsaa antage, at det ogsaa skulde være en Fremgangsmaade, som vi kunne benytte. Jeg vil i hvert Fald gjøre, hvad jeg kan, for at ogsaa den Slags Baade kan blive bygget her, idet jeg erkjender den store Betydning, det har. — Jeg antager, at jeg foreløbig kan indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Griffeney: Jeg er enig med den første ærede Taler i hans Tro paa, at der ingen Ting kommer ud af dette Lovforslag. Det er ogsaa min Mening, at saa længe denne Sag gaar sammen med den høitærede Regjering, vil dens Historie i Virkeligheden tilhøre Fortiden. Vi have nu set den gjen-nemløbe næsten alle Stadier, og Resultatet har til Dato været Nul, og jeg er overbevist om, at saa længe de følges ad, vil dette ogsaa blive Tilfældet til Slutning. Naar dette er Tilfældet, som det i Virkeligheden er, fremfalder af hele den politiske Situation, kan jeg ikke betragte denne Forhandling her anderledes end som et ørkesløst Arbejde, saa meget mere som man jo ikke kan tænke, at

der bagefter dette Lovforslags Forkastelse i den danske Rigsdag vil følge en Opløsning, en Appel til Vælgerne, idet den ærede Con-ferenspræsident har taget Forvaring imod, at han skulde stille Spørgsmaal til Vælgerne. Mit Syn paa denne Sag er dette, at det gjælder om denne Sag nu, saa længe den følges med Regjeringen, saaledes som det i sin Tid gik med den kjendte populære Sang „Den tappre Landsoldat“; den blev slidt op, saaledes at næsten Ingen vil høre den; og vi ere vistnok naaede til det Standpunkt, at sin Regjeringens allernærmeste Venner bryde sig om at debattere denne Sag yderligere for Tiden. Med Hensyn til det Svar, som Regjeringens Lovforslag fik ved deres Frem-læggelse i det andet Thing nu fornøjlig, skjønner jeg ikke rettere, end at den Rolle, som Regjeringens Medlemmer nu have spillet, er lig hin Underverdenens Fergemand Charon ved Floden Styx, han besørger Overtarten af de Aldøde; den ærede Regjering synes mig nu at besørge Overtarten af de Skindøde. Jeg har ingensomhelst Interesse i at være behjælpelig i saa Henseende, men agter at stemme imod denne Sag paa ethvert Trin, og jeg tror mig berettiget til at sige i alt Fald for en Del af mine Meningsfællers Bedkommende, at de ere enige med mig i dette Resultat.

Saffner: Det ærede Medlem anstillede en Sammenligning mellem de her forelagte Lovforslag — jeg antager, at hans Udtalelser gjælde baade dette Lovforslag og det, der herefter er sat paa Dagsordenen — og en Sang, der havde været populær her i Danmark fra den ene Ende af Landet til den anden. Den blev den Gang maaske brugt for hyppigt, han sagde, at den nu var udslidt og han troede, at det Samme var Tilfældet med de foreliggende Lovforslag. Skulde denne Mening være rigtig, skulde den gjælde som den almindelige Stemning i Landet, saa vil jeg beklage det i allerhøieste Grad. Det dreier sig her om Danmarks Velfærdsanliggende, om det danske Folk med nogenlunde Tryghed kan imødesee Fremtiden. Der er i den indeværende Sommer holdt et Møde af tre Keisere, de tre mægtigste Monarker i Europa, og efter det Møde har det lydt overalt gjennem Pressen, at Freden nu var sikret for lange Tider. Jeg tror gjerne, at de tre ophøjede Monarker og deres Regjeringer ville gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt for at opretholde Freden i Europa, i det de jo have nok at varetage inden for deres egne Omraader for at fremme deres Folks Velvære og Udvikling. Men man skal have en meget stærk Tro for at